YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

10 päivänä heinäkuuta 2006 *

Asiassa T-323/03,

La Baronia de Turis, Cooperativa Valenciana, kotipaikka Turis (Espanja), edustajanaan asianajaja J. Carreño Moreno,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään S. Petrequin ja A. Folliard-Monguiral,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

Baron Philippe de Rothschild SA, kotipaikka Pauillac (Ranska), edustajanaan asianajaja K. Manhaeve,

ja jossa kantaja on nostanut kanteen SMHV:n toisen valituslautakunnan 9.7.2003 tekemästä päätöksestä (asia R 57/2003-2), joka koskee La Baronia de Turis, Cooperativa Valencianan ja Baron Philippe de Rothschild SA:n välistä väitemenettelyä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. D. Cooke sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja V. Trstenjak,
kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.11.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 59 artiklassa, 62 artiklan 1 kohdassa ja 74 artiklassa säädetään seuraavaa:

"59 artikla

Määräaika ja muoto

[Valituslautakunnalle tehtävä] valitus on tehtävä kirjallisena [sisämarkkinoiden harmonisointi]virastolle [(tavaramerkit ja mallit)] kahden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta. Valitus katsotaan tehdyksi vasta, kun valitusmaksu on suoritettu. Valituksen perusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.

– –

62 artikla

Valitusta koskeva päätös

1. Tutkittuaan valituksen hyväksyttävyyden valituslautakunta tekee valitusta koskevan päätöksen. Lautakunta voi joko käyttää kiistetyn päätöksen tehneen osaston toimivaltaa tai palauttaa asian tälle osastolle edelleen päätettäväksi.

– –

74 artikla

Asiasisällön tutkiminen viran puolesta

1. Menettelyssä virasto tutkii asiasisällön viran puolesta; rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.

2. Virasto voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja, joihin osapuolet eivät ole vedonneet, tai todistei?ta?, joita ei ole esitetty määräajassa."

Asian tausta

2 Baron Philippe de Rothschild SA (jäljempänä väliintulija) esitti 26.1.2001 yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) asetuksen N:o 40/94 nojalla.

3 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki LA BARONNIE. Tavaramerkkihakemus julkaistiin 23.7.2001 Yhteisön tavaramerkkilehdessä.

4 Tavarat, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15 päivänä kesäkuuta 1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 33, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta: "alkoholijuomat (paitsi oluet)".

5 La Baronia de Turis, Cooperativa Valenciana teki 2.10.2001 väitteen haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan. Väite koski kaikkia yhteisön tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa tarkoitettuja tavaroita.

6 Väitteen tueksi vedottiin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun sekaannusvaaraan haetun tavaramerkin ja sellaisen aikaisemman tavaramerkin välillä, jonka haltija kantaja on. Kyseessä oleva aikaisempi tavaramerkki on sanamerkki BARONIA, josta on vahvistettu Espanjan rekisteröinti nro 699.163/7, joka on tullut voimaan 3.11.1976. Tuotteet, joita varten aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity, kuuluvat luokkaan 33 ja vastaavat seuraavaa kuvausta: "kaikki viinilajit".

7 Väite perustui lisäksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan. Tältä osin kantaja vetosi lisäksi väitelomakkeen otsikon 99 "Perusteita koskeva selvitys" alla kauppanimeensä La Baronia de Turis, Coop. V. liittyviin yksinoikeuksiin. Väitelomakkeen otsikoita 82–85 ja 97, joiden kohdalla väitteen tekijällä on mahdollisuus vedota väitteensä oikeudellisena perustana liike-elämässä käytettyyn aikaisempaan merkkiin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan nojalla, kantaja ei sitä vastoin täyttänyt.

8 Kantaja toimitti 28.1.2002 asiakirja-aineiston, jonka avulla sen oli tarkoitus näyttää toteen aikaisemman tavaramerkin käyttö, eli todistuksen Barcelonan kansainvälisestä näyttelystä vuonna 1929 saamastaan kultamitalista, jäljennöksen arpajaislipukkeesta vuodelta 1946, neljä päiväämätöntä etikettijäljennöstä, viisi etikettinäytettä, joista yksi oli vuodelta 2000, kaksi etikettijäljennöstä vuodelta 1929, BARONIA-viinien esite, kaksi jäljennöstä Espanjassa vuonna 1984 linja-autojen kyljessä olleesta mainosvalokuvasta, päiväämätön jäljennös viinipulloja esittävästä valokuvasta, päiväämätön jäljennös viinejä käsittelevästä artikkelista ja päiväämätön jäljennös viinipullojen etiketeistä.

9 Väliintulija kääntyi 5.7.2002 päivätyllä tiedonannolla SMHV:n väiteosaston puoleen vaatien asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti kantajaa esittämään todisteet sen aikaisemman tavaramerkin käytöstä, johon väite perustui. Väliintulija esitti kirjelmässään seuraavan täsmennyksen:

"Vaadin väitteen tekijää esittämään todisteet sen tavaramerkin käytöstä viideltä viimeksi edeltäneeltä vuodelta, johon väitteen tueksi on vedottu. Väitteen tekijän 4.4.2002 toimittama asiakirja-aineisto ei näytä toteen tosiasiallista käyttöä eikä ole peräisin kyseessä olevalta ajanjaksolta."

10 SMHV vaati 9.7.2002 kantajaa esittämään mainitut todisteet ennen 10.9.2002 ja täsmensi, että kantajan väite hylättäisiin kaikkien niiden tavaroiden ja palvelujen osalta, joiden osalta aikaisemman tavaramerkin käyttöä koskevia todisteita ei olisi toimitettu ennen mainittua ajankohtaa. Kantaja ei esittänyt uusia asiakirjoja.

11 Väiteosasto hylkäsi väitteen 19.11.2002 sillä perusteella, että esitetyt todisteet eivät riittäneet näyttämään toteen tavaramerkin BARONIA tosiasiallista käyttöä yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tekemistä edeltäneiden viiden vuoden ajalta. Väiteosasto huomautti, että todistus mitalista, arpajaislipuke ja etiketit vuodelta 1929 eivät selvästikään olleet peräisin viiteajanjaksolta – joka oli 23.7.1996 ja 23.7.2001 välinen ajanjakso – ja että muista asiakirjoista ei ollut saatavissa mitään aikaisemman tavaramerkin käytön ajankohtaa eikä laajuutta koskevaa tietoa rekisteröityjen tuotteiden osalta. Viiteajanjakson osalta väiteosasto totesi esitetyn ainoastaan yhden vuodelle 2000 päivätyn etiketin. Käytön laajuuden osalta väiteosasto totesi, että esitetyistä asiakirjoista ei ollut saatavissa mitään määrällisiä tietoja. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan nojautuvan kanneperusteen osalta väiteosasto hylkäsi väitteen sillä perusteella, että kantaja ei ollut esittänyt riittävästi todisteita siitä, että kauppanimen La Baronia de Turis, Coop. V. tosiasiallinen käyttö liike-elämässä oli yhteisön tavaramerkki-hakemuksen jättämisen ajankohtana paikallista laajempaa. Väiteosasto totesi, että toimitetuista asiakirjoista ei myöskään ollut johdettavissa mitään tietoa mainitun merkin käytön laajuudesta, ajankohdasta eikä kestosta.

12 Kantaja valitti väiteosaston päätöksestä 8.1.2003. Valituksensa tueksi se esitti uusina todisteina alkuperäisen asiakirjan osoitukseksi siitä, että kantaja tunnetaan nimellä "La Baronia de Turis, Coop. V.", alkuperäisen asiakirjan osoitukseksi tavaramerkillä BARONIA markkinoitujen viinipullojen olemassaolosta, vuosille 1993–2002 päivättyjä kantajan tavarantoimittajien kirjoittamia laskuja tuotteista, jotka oli varustettu tavaramerkillä BARONIA, kantajan useiden asiakkaidensa määräämille kirjoittamia laskuja tavaramerkillä BARONIA markkinoitujen viinien myynnistä vuosien 1996 ja 2002 välisenä aikana sekä kasoittain kantajan kirjoittamia laskuja

vuosilta 1999–2002, jotka olivat osoituksena tavaramerkillä BARONIA varustettujen viinien myynnistä.

13 SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi 9.7.2003 tehdyllä päätöksellä R 57/2003-2 (jäljempänä riidanalainen päätös) väiteosaston päätöksestä tehdyn valituksen. Valituslautakunta vahvisti väiteosaston suorittaman todisteiden arvioinnin sekä merkin käyttöä koskevien todisteiden riittämättömyyttä koskevat päätelmät. Kauppanimeen perustuvan väitteen osalta valituslautakunta katsoi, että mainittu väite oli otettava tutkittavaksi mutta että se oli perusteeton sillä perusteella, että väitteen tekijä ei ollut esittänyt riittävää näyttöä kauppanimen käytöstä eikä mitään selvitystä sovellettavasta kansallisesta lainsäädännöstä. Ensimmäistä kertaa muutoksenhakuvaiheessa esitettyjen todisteiden osalta valituslautakunta katsoi, että mainitut todisteet oli jätettävä tutkimatta, koska ne oli esitetty väiteosaston asettaman määräajan päättymisen jälkeen.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

14 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 12.9.2003 saapuneella kannekirjelmällä.

15 SMHV jätti kirjelmänsä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.3.2004 ja väliintulija 8.3.2004.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

17 Asianosaisia on kuultu, ja ne ovat antaneet vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 17.11.2005 pidetyssä istunnossa.

18 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– hylkää yhteisön tavaramerkin LA BARONNIE rekisteröintiä koskevan hakemuksen.

19 Kantaja luopui suullisessa käsittelyssä selvitystoimien määräämistä koskevista vaatimuksistaan, jotka se oli esittänyt kannekirjelmässään lukuun ottamatta vaatimusta, jonka mukaan Oficina Española de Patentes y Marcas (Espanjan patentti- ja tavaramerkkivirasto, jäljempänä OEPM) olisi määrättävä täsmentämään tavaramerkin BARONIA tämänhetkinen asema sekä osoittamaan, mitkä asiakirjat sille esitettiin rekisteröinnin nro 699.163/7 uudistamista koskevan hakemuksen tueksi.

20 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– kumoaa valituslautakunnan päätöksen siltä osin kuin sillä on otettu tutkittavaksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan perustuva kantajan väite, sekä toteaa näin ollen, että väite jätetään tutkimatta siltä osin kuin se perustuu mainittuun säännökseen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Hakemuksen kohteena olevan yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin epäämistä koskeva vaatimus

22 Toisella vaatimuksellaan kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta epäämään hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin rekisteröinnin.

23 Tältä osin on huomautettava, että asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan mukaan SMHV:n on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanosta

johtuvat toimenpiteet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa tältä osin SMHV:lle määräystä. SMHV:n on itse tehtävä päätelmät yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioiden tuomio-lauselman ja perustelujen perusteella (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-433, 33 kohta; asia T-34/00, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-683, 12 kohta ja asia T-129/01, Alejandro v. SMHV – Anheuser-Busch (BUDMEN), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2251, 22 kohta).

24 Kantajan vaatimus, jolla se vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta hylkäämään yhteisön tavaramerkin LA BARONNIE rekisteröintiä koskevan hakemuksen, on siten jätettävä tutkimatta.

Riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskeva väliintulijan vaatimus

25 Väliintulija vaatii toisella vaatimuksellaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan valituslautakunnan päätöksen siltä osin kuin tämä on ottanut tutkittavaksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan perustuvan kantajan väitteen ja näin ollen toteamaan, että väite on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se perustuu mainittuun säännökseen.

26 On syytä huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 3 kohdan mukaan valituslautakuntakäsittelyn asianosaisena ollut väliintulija voi vastineessaan esittää vaatimuksia valituslautakunnan päätöksen mitättömäksi julistamiseksi tai muuttamiseksi sellaisen kohdan osalta, jota valituksessa ei ole esitetty, sekä esittää perusteita, joita valituksessa ei ole esitetty. Väliintulijan toinen vaatimus on siten otettava tutkittavaksi.

27 Väliintulija väittää, että kantaja on täyttänyt väitelomakkeen virheellisesti, erityisesti niiden oikeudellisten perusteiden osalta, joihin väite perustuu. Väliintulija täsmentää, että kantaja on jättänyt täyttämättä otsikot 82–85 ja 97, jotka liittyvät kauppanimen käyttöön liike-elämässä aikaisempana merkkinä. Väliintulija lisää, että vaikka kantaja on maininnut kauppanimensä La Baronia de Turis, Coop. V. olemassaolon väitelomakkeen otsikon 99 "Perusteita koskeva selvitys" alla, kantajan antamista tiedoista ilmenee, että väitteen oikeudellisena perustana on ollut asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohta. Väliintulija katsoo, että siltä osin kuin väite perustuu asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan b alakohtaan, se ei täytä väiteilmoitusten tutkittavaksi ottamisen edellytysten arviointiin sovellettavissa säännöksissä asetettuja edellytyksiä. Väliintulija katsoo tämän perusteella, että valituslautakunnan olisi pitänyt jättää väite tutkimatta siltä osin kuin se perustui kauppanimeen La Baronia de Turis, Coop. V.

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että SMHV jättää väitteen tutkimatta asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 18 säännön 1 kohdan nojalla silloin, kun väiteilmoituksessa "ei tarkasti yksilöidä – – aikaisempaa oikeutta, johon väite perustuu".

29 Vaikka käsiteltävänä olevassa asiassa ei kiistetä sitä, että kantaja on jättänyt täyttämättä väitelomakkeen otsikot 82–85 ja 97, joiden kohdalla väitteen tekijällä on mahdollisuus vedota liike-elämässä käytettyyn aikaisempaan merkkiin väitteen oikeudellisena perustana, on kuitenkin selvää, että kantaja on otsikon 99 kohdalla vedonnut kauppanimensä La Baronia de Turis, Coop. V. käyttöön liittyvään suojaan.

30 Lisäksi on käynyt ilmi, että SMHV ei missään vaiheessa ollut sillä kannalla, että väiteilmoituksessa olisi ollut epäselvyyttä sen suhteen, vedottiinko väitteen perustana kauppanimeen La Baronia de Turis, Coop. V., siitäkään huolimatta, että väliintulija esitti tämänsuuntaisia väitteitä 5.7.2002 päivätyssä kirjelmässään.

SMHV:n 9.7.2002 päivätyssä kirjelmässä, jonka tarkoituksena oli välittää kantajalle väliintulijan vaatimus tavaramerkin BARONIA tosiasiallisen käytön osoittavien todisteiden esittämisestä, ei ollut tältä osin mitään selvityspyyntöä.

31 Riidanalaisessa päätöksessä on siten aivan oikein katsottu, että väite oli asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan nojalla otettava tutkittavaksi siltä osin kuin se perustui kauppanimen La Baronia de Turis, Coop. V. käyttöön.

32 Väliintulijan toinen vaatimus on siten hylättävä perusteettomana.

Riidanalaisen päätöksen kumoamista koskeva vaatimus

33 Kantaja esittää kolme kumoamisperustetta. Ensimmäinen kumoamisperuste koskee asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohdan sekä asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 1 kohdan rikkomista. Toisessa perusteessaan kantaja vetoaa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan ja kolmannessa perusteessaan saman asetuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomiseen.

34 Ensimmäisen kumoamisperusteensa yhteydessä kantaja väittää, että todisteet, jotka se esitti väiteosastolle aikaisemman tavaramerkkinsä tosiasiallisen käytön ja kauppanimensä La Baronia de Turis, Coop. V. käytön perusteluiksi, olivat riittäviä ja että valituslautakunta laiminlöi velvoitteensa noudattamisen jättäessään tutkimatta todisteet, jotka kantaja esitti ensimmäistä kertaa kanneperusteet sisältäneen kirjelmänsä liitteenä.

1. Väiteosastolle esitettyjen todisteiden riittävyys

– Asianosaisten lausumat

35 Kantaja katsoo, että riidanalaisella päätöksellä loukataan aikaisemman tavaramerkin käyttöä koskeviin todisteisiin sovellettavia säännöksiä, ja vetoaa asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 ja 3 kohtaan sekä asetuksen N:o 2868/95 16 säännön 2 kohtaan, 22 säännön 1 kohtaan ja 92 säännön 1 kohtaan. Kantajan mukaan väiteilmoituksen liitteenä olleet todisteet riittivät näyttämään toteen tavaramerkin, josta on vahvistettu Espanjan rekisteröinti nro 699.163/7, tosiasiallisen käytön, koska ne osoittivat selvästi, että kantaja on käyttänyt nimikettä BARONIA yhtäjaksoisesti yli 75 vuoden ajan kaikkiin luokkiin kuuluvien viinien markkinoinnissa. Myös kantajan täyttämät rekisteröinnin uudistamista koskevat muodollisuudet ovat kantajan mukaan todisteena siitä, että mainittu tavaramerkki on edelleen voimassa.

36 Kantaja mainitsee aivan erityisesti Espanjan rekisteröintiä nro 699.163/7 koskevan todistuksen, josta ilmenee, että rekisteröintihakemus on tehty 16.1.1973 ja tavaramerkki BARONIA on uudistettu 25.10.1996. Kantaja täsmentää, että Espanjan tavaramerkkilainsäädännön mukaan tavaramerkin uudistamisen edellytyksenä on, että hakija osoittaa käyttäneensä kyseistä tavaramerkkiä sen uudistamista koskevan hakemuksen jättöajankohtaa välittömästi edeltäneiden vuosien aikana. Rekisteröintiä nro 699.163/7 koskeva todistus näyttää siten kantajan mukaan kiistattomasti toteen väitetyn aikaisemman tavaramerkin käytön.

37 SMHV ja väliintulija katsovat, että valituslautakunnan arvio väiteosastolle esitettyjen todisteiden riittämättömyydestä on perusteltu.

38 SMHV katsoo lisäksi, että SMHV on aivan oikeutetusti jättänyt huomioon ottamatta kaikki viiteajanjaksoa aikaisemmalle ajalle päivätyt asiakirjat. Muiden asiakirjojen osalta SMHV toteaa, että yhtä ainoaa vuodelle 2000 päivättyä etikettiä lukuun ottamatta niitä ei ole päivätty eikä niiden osalta voida tarkistaa, ovatko ne peräisin viiteajanjaksolta. Mainittujen asiakirjojen perusteella ei SMHV:n mukaan ole tehtävissä päätelmiä aikaisemman tavaramerkin käytön laajuudesta, koska käsiteltävänä olevassa asiassa mistään niistä ei käy ilmi myytyjen viinipullojen määrää.

39 Espanjan rekisteröintiä nro 699.163/7 koskevan todistuksen näyttöarvon osalta SMHV huomauttaa, että OEPM tyytyy rekisteröintiä uudistaessaan asianomaisen yrityksen antamaan valaehtoiseen ilmoitukseen eikä millään tavoin tutki sen tavaramerkin tosiasiallista käyttöä, jonka uudistamista haetaan. Rekisteröintitodistus on näin ollen enintään aihetodiste tosiasiallisesta käytöstä, jonka tueksi ei ole esitetty mitään konkreettista eikä varmennettavissa olevaa näyttöä.

40 Väliintulija lisää, että kantaja ei ole esittänyt selvitystä niiden seikkojen olemassaolosta, joiden se väittää olevan Espanjan lainsäädännön mukaan rekisteröinnin uudistamisen edellytyksenä, eikä todisteita OEPM:lle toimittamistaan asiakirjoista. Väliintulija täsmentää lisäksi, että jos 25.10.1996 suoritettu tavaramerkin uudistaminen olisi otettava huomioon, kantaja voisi vedota aikaisemman tavaramerkkinsä tosiasialliseen käyttöön ainoastaan kolmen kuukauden ajanjaksolta koko viiden vuoden viiteajanjakson ajalta.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

41 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan "tosiasiallinen käyttö" merkitsee sitä, ettei tavaramerkkiä käytetä vain symbolisesti eli ainoastaan tavaramerkkioikeuksien säilyttämiseksi. Käytön on oltava tavaramerkin keskeisen tehtävän mukaista, eli sillä on voitava taata kuluttajalle tai loppukäyttäjälle se, että tavaralla tai palvelulla on tietty alkuperä, jolloin kuluttaja tai loppukäyttäjä voi tavaramerkin perusteella erottaa ilman sekaannusvaaraa kyseisen tavaran tai palvelun muualta peräisin

olevista tavaroista ja palveluista. Tavaramerkin suoja ja oikeusvaikutukset, joihin sen rekisteröinnin perusteella voidaan vedota kolmatta vastaan, eivät voi jatkua, jos tavaramerkki menettää olemassaolonsa kaupallisen perusteen eli sen, että sen avulla luodaan tai säilytetään markkinat tavaroille tai palveluille, jotka on varustettu tavaramerkin muodostavalla merkillä, muista yrityksistä peräisin olevien tavaroiden tai palvelujen rinnalle (asia T-334/01, MFE Marienfelde v. SMHV – Vétoquinol (HIPOVITON), tuomio 8.7.2004, Kok. 2004, s. II-2787, 33 kohta; ks. myös vastaavasti asia C-40/01, Ansul, tuomio 11.3.2003, Kok. 2003, s. I-2439, 36, 37 ja 43 kohta).

42 Tavaramerkin käyttöä, jonka pääasiallisena tarkoituksena ei ole markkinaosuuksien luominen tai säilyttäminen tavaroille ja/tai palveluille, joita tavaramerkki suojaa, on tulkittava siten, että sen todellisena tarkoituksena on mahdollisen menettämistä koskevan vaatimuksen torjuminen. Tällaista käyttöä ei voida pitää "tosiasiallisena" käyttönä (ks. vastaavasti asia C-259/02, La Mer Technology, määräys 27.1.2004, Kok. 2004, s. I-1159, 26 kohta).

43 Tavaramerkin käytön tosiasiallisuuden arvioinnin on perustuttava kaikkiin niihin tosiseikkoihin ja olosuhteisiin, joiden avulla voidaan osoittaa tavaramerkkiä todella kaupallisesti hyödynnettävän; tällaisia ovat eritoten sellaiset käyttötavat, joita voidaan pitää kyseisellä talouden alalla perusteltuina markkinaosuuksien säilyttämiseksi tai luomiseksi tavaroille tai palveluille, joita tavaramerkki suojaa, näiden tavaroiden tai palvelujen luonne, kyseessä olevien markkinoiden ominaispiirteet sekä tavaramerkin käytön laajuus ja taajuus (em. asia HIPOVITON, tuomion 34 kohta; ks. myös vastaavasti em. asia Ansul, tuomion 43 kohta).

44 Aikaisemman tavaramerkin käytön laajuuden osalta on otettava huomioon etenkin kaikkien käyttöä merkitsevien toimien kaupallinen määrä ja sen ajanjakson pituus, jonka aikana käyttöä merkitsevät toimet on suoritettu, ja kyseisten toimien taajuus.

Kuitenkin mitä rajoitetumpaa tavaramerkin käytön kaupallinen määrä on, sitä tarpeellisempaa on, että väitteen tehnyt osapuoli esittää lisätietoja, joiden perusteella voidaan häivyttää mahdolliset epäilykset kyseisen tavaramerkin käytön tosiasiallisuuden osalta (em. asia HIPOVITON, tuomion 35 ja 37 kohta).

45 Käsiteltävänä olevassa asiassa SMHV on aivan oikeutetusti katsonut riittämättömiksi väiteosastolle esitetyt todisteet, jotka koskivat tavaramerkin BARONIA käyttöä sen viiden vuoden ajanjakson kuluessa, joka edelsi väliintulijan tekemän yhteisön tavaramerkkihakemuksen jättämistä. Väiteosasto on aivan oikein todennut, että todistus mitalista, arpajaislipuke ja etiketit vuodelta 1929 eivät selvästikään olleet peräisin viiteajanjaksolta – joka oli 23.7.1996 ja 23.7.2001 välinen ajanjakso – ja että muista asiakirjoista – eli muista etiketeistä, BARONIA-viinien esitteestä, viinipulloja esittävästä valokuvasta ja sanomalehtiartikkelista – ei yhtä lukuun ottamatta ollut saatavissa mitään aikaisemman tavaramerkin käytön ajankohtaa eikä laajuutta koskevaa tietoa rekisteröityjen tuotteiden osalta. Huomioon otettavan ajanjakson kannalta ainoa merkityksellinen asiakirja on vuodelle 2000 päivätty viinipullon etiketti. Kuten väiteosasto on aivan oikein todennut, aikaisemman tavaramerkin käytön laajuuden osalta toimitetuista asiakirjoista ei ollut johdettavissa mitään määrällistä tietoa. Yhden etiketin perusteella ei saada mitään tietoa myynnin määrästä.

46 Kuten valituslautakunta on todennut riidanalaisen päätöksen 19 kohdassa, kantaja ei todisteisiin vedotessaan esittänyt mitään selvitystä tavaramerkin BARONIA käytön laajuudesta, eli myynnin määrästä, jälleenmyynnin maantieteellisestä laajuudesta eli jälleenmyyjien määrästä ja myyntikanavista, sen ajanjakson kestosta, jonka kuluessa tavaramerkkiä on käytetty, eikä näiden käyttökertojen taajuudesta.

47 Espanjan rekisteröinnin nro 699.163/7 uudistaminen ja se, että Espanjan lainsäädännössä asetetaan rekisteröinnin uudistamisen edellytykseksi, että hakija

osoittaa käyttäneensä tavaramerkkiä sen uudistamista koskevan hakemuksen jättöajankohtaa välittömästi edeltäneiden vuosien aikana, eivät voi riittää todisteiksi aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä 25.10.1996 jälkeiseltä ajalta eli Espanjan rekisteröinnin uudistamisen jälkeiseltä ajalta. Espanjan rekisteröinnin nro 699.163/7 uudistaminen osoittaa ainoastaan, että tavaramerkki BARONIA oli edelleen voimassa Espanjassa ajankohtana, jona väliintulija jätti yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksensa. Lisäksi kantaja ei toimittanut mitään selvitystä OEPM:lle esittämistään asiakirjoista. Lopuksi on todettava, ettei kantaja ole esittänyt väiteosastolle mitään asiakirjaa, joka osoittaisi sen tavaramerkkiä BARONIA käytetyn 25.10.1996 jälkeen eli Espanjan rekisteröinnin uudistamisen jälkeen.

48 Vaikka oletettaisiin, että OEPM tutkii sellaisen tavaramerkin viimeaikaista käyttöä koskevat todisteet, jonka uudistamista haetaan, tällainen seikka ei voi vapauttaa kantajaa sillä olevasta velvollisuudesta näyttää toteen niiden oikeuksien tosiasiallinen käyttö, joihin se väitteensä tueksi vetoaa, jos väliintulija on sitä vaatinut. Tällaisen pyynnön esittämisestä on seurauksena se, että väitteen tekijälle asetetaan todistustaakka tosiasiallisesta käytöstä – tai perustelluista syistä käyttämättä jättämiselle – sillä uhalla, että hänen väitteensä hylätään, ja nämä todisteet on lisäksi esitettävä määräajassa, jonka SMHV asettaa asetuksen N:o 2868/95 22 säännön mukaisesti (yhdistetyt asiat T-183/02 ja T-184/02, El Corte Inglés v. SMHV – González Cabello ja Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR), tuomio 17.3.2004, Kok. 2004, s. II-965, 38 kohta).

49 Lopuksi on syytä huomauttaa, että valituslautakuntien päätösten lainmukaisuutta on arvioitava yksinomaan asetuksen N:o 40/94 perusteella, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet, eikä jonkin jäsenvaltion aiemman ratkaisukäytännön pohjalta (asia T-162/01, Laboratorios RTB v. SMHV – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), tuomio 9.7.2003, Kok. 2003, s. II-2821, 53 kohta).

50 Tästä on pääteltävä, että väiteosastolle esitetyt todisteet huomioon ottaen kantaja ei ole näyttänyt toteen aikaisemman tavaramerkin tosiasiallista käyttöä sen enempää väiteosastossa kuin valituslautakunnassakaan. Tämän kanneperusteen ensimmäinen osa on siten hylättävä perusteettomana.

2. Ensimmäistä kertaa valituslautakunnassa esitettyjen todisteiden tutkittavaksi ottaminen

– Asianosaisten lausumat

51 Kantaja katsoo, että valituslautakunnan olisi pitänyt hyväksyä todisteet, jotka kantaja esitti sen kirjelmän liitteenä, jossa se esitti valituksensa perusteet. Kantajan mukaan kyse ei ole uusista asiakirjoista, jotka olisi jätettävä tutkimatta, vaan sitä vastoin väiteosastolle määräajassa esitettyjä todisteita täydentävistä asiakirjoista.

52 SMHV katsoo, että asiassa T-308/01, Henkel vastaan SMHV – LHS (UK) (KLEENCARE), 23.9.2003 annettua tuomiota (Kok. 2003, s. II-3253) ei voida tulkita siten, että siinä annettaisiin asianosaiselle oikeus esittää väitteensä tueksi tosiseikastoa ja todisteita ensimmäistä – tai joissain tapauksissa toista – kertaa valituslautakunnalle, vaikka mainittu asianosainen ei ole noudattanut sille asetettua määräaikaa, joka koski mainitun tosiseikaston ja mainittujen todisteiden esittämistä väiteosastolle.

53 SMHV katsoo väliintulijan tavoin, että valituslautakunta katsoi täysin perustellusti, että mainitut todisteet oli jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että ne esitettiin sen määräajan päättymisen jälkeen, jonka väiteosasto oli myöntänyt kantajalle asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 1 kohdan nojalla tavaramerkin BARONIA käyttöä koskevien todisteiden esittämistä varten. SMHV vetoaa asiassa T-388/00, Institut für Lernsysteme vastaan SMHV – Educational Services (ELS), 23.10.2002 annettuun tuomioon (Kok. 2002, s. II-4301) ja lisää, että kantaja jätti omasta tahdostaan täydentämättä 28.1.2002 toimittamansa asiakirja-aineiston, vaikka SMHV oli nimenomaisesti kehottanut sitä täydentämään mainittua aineistoa.

54 SMHV katsoo, että inter partes -menettelyssä asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 1 kohdan nojalla asetetun määräajan olemassaolo estää sille asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan nojalla kuuluvan harkintavallan käytön, jota käyttämällä se voi päättää sellaisten todisteiden hyväksymisestä tai hyväksymättä jättämisestä, joita ei ole esitetty määräajassa. Tämä tarkastelu ilmenee jo itse mainitun säännöksen sanamuodosta, jota sovelletaan vain silloin, kun todisteita ei ole esitetty "määräajassa", mutta ei silloin, kun ne on esitetty "määräajan päättymisen jälkeen". Sitä paitsi mahdollisuus todisteiden esittämiseen määräajan päättymisen jälkeen johtaisi väitemenettelyjen pitkittymiseen, mikä olisi ristiriidassa prosessiekonomian periaatteen kanssa. SMHV katsoo näin ollen, että valituksen tekeminen valituslautakunnille ei voi palauttaa väiteosaston asettamia määräaikoja näiden määräaikojen päättymisen jälkeen. Se, että väiteosaston ja valituslautakuntien välillä vallitsee toiminnallinen jatkuvuus, kävisi merkityksettömäksi, jos mainittu tulkinta hyväksyttäisiin. Lisäksi kaikki poikkeavat tulkinnat olisivat asianosaisten välisen menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteen vastaisia ja toisen asianosaisen etujen kannalta vahingollisia.

55 Väliintulija lisää, että vaikka oletettaisiin, että valituslautakunnalle esitetyt uudet todisteet olisi otettava tutkittavaksi, ne olisivat joka tapauksessa riittämättömiä näyttämään toteen tavaramerkin BARONIA tosiasiallisen käytön viiteajanjakson aikana. Etikettien painatukseen liittyvät laskut eivät väliintulijan mukaan osoita tavaramerkillä BARONIA myytyjen tuotteiden markkinoinnin laajuutta. Väliintulijan mukaan sellaisia laskuja, joissa tällä tavaramerkillä myytyjä viinejä mainitaan, on hyvin vähän, ja näissä laskuissa mainittujen pullojen määrä on aina korkeintaan muutama tusina.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

56 Asetuksen N:o 40/94 62 artiklan 1 kohdan mukaan valituslautakunta voi joko käyttää kiistetyn päätöksen tehneen osaston toimivaltaa tai palauttaa asian tälle osastolle edelleen päätettäväksi. Tästä säännöksestä sekä asetuksen N:o 40/94

rakenteesta seuraa, että valituslautakunnalla on valitusta koskevaa päätöstä tehdessään samat toimivaltuudet kuin riidanalaisen päätöksen tehneellä osastolla ja että se tutkii riita-asian kokonaisuudessaan sellaisena kuin se päätöksentekopäivänä sille esitetään.

57 Mainitusta artiklasta sekä vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että SMHV:n yksiköiden välillä vallitsee toiminnallinen jatkuvuus, eli yhtäältä tutkijan, väiteosaston, tavaramerkkien ja oikeudellisten kysymysten hallinto-osaston ja mitättömyysosaston ja toisaalta valituslautakunnan välillä (ks. em. asia KLEENCARE, tuomion 25 kohta oikeuskäytäntö-viittauksineen).

58 Mainitusta SMHV:n eri instanssien välillä vallitsevan toiminnallisen jatkuvuuden periaatteesta ilmenee, että valituslautakunnan tutkiessa uudelleen SMHV:n yksiköiden ensimmäisenä asteena tekemiä päätöksiä, sillä on velvollisuus perustaa päätöksensä kaikkiin asianosaisen joko asian ensimmäisenä asteena ratkaisseelle yksikölle tai valitusmenettelyssä esittämiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin (em. asia KLEENCARE, tuomion 32 kohta; asia T-57/03, SPAG v. SMHV – Dann ja Backer (HOOLIGAN), tuomio 1.2.2005, Kok. 2005, s. II-287, 18 kohta ja asia T-275/03, Focus Magazin Verlag v. SMHV – ECI Telecom (Hi-FOCuS), tuomio 9.11.2005, Kok. 2005, s. II-4725, 37 kohta).

59 Näin ollen valituslautakunnat voivat hyväksyä valituksen sellaisten uusien tosiseikkojen perusteella, joihin valituksen tehnyt osapuoli on vedonnut, tai jopa sen esittämien uusien todisteiden perusteella, sanotun kuitenkaan rajoittamatta asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan soveltamista (asia T-16/02, Audi v. SMHV (TDI), tuomio 3.12.2003, Kok. 2003, s. II-5167, 81 kohta ja em. asia KLEENCARE, tuomion 26 kohta). Valituslautakuntien harjoittama valvonta ei ole ainoastaan riidanalaiseen päätökseen kohdistuvaa laillisuusvalvontaa, vaan valitusmenettelyn devolutiivisen vaikutuksen vuoksi se edellyttää, että riita-asia arvioidaan kokonaisuudessaan uudelleen, jolloin valituslautakuntien on tutkittava alkuperäinen kanne kokonaan uudelleen ja otettava huomioon määräajassa esitetyt todisteet.

60 Toisin kuin SMHV väittää inter partes -menettelyn osalta, SMHV:n eri instanssien välillä vallitsevan toiminnallisen jatkuvuuden periaatteesta ei seuraa, että asianosainen, joka ei ole esittänyt tiettyjä tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja asian ensimmäisenä asteena ratkaisseelle yksikölle, ei voisi asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdan nojalla vedota mainittuihin seikkoihin valituslautakunnassa (em. asia HiFOCuS, tuomion 37 kohta). SMHV:n väite johtaisi valituslautakunnan yleisen riidanratkaisua koskevan toimivallan kiistämiseen.

61 Asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdan mukainen sääntö, jonka mukaan SMHV tutkii asiasisällön viran puolesta, sisältää kaksi rajoitusta. Ensinnäkin rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin. Toiseksi mainitun artiklan 2 kohdassa SMHV:lle annetaan vapaaehtoinen toimivalta jättää ottamatta huomioon todisteet, joita osapuolet eivät ole esittäneet "määräajassa".

62 SMHV:n eri instanssien välillä vallitsevan toiminnallisen jatkuvuuden periaatteesta seuraa kuitenkin, että käsitettä "määräajassa" on valituslautakunnassa vireillä olevan valitusmenettelyn osalta tulkittava siten, että sillä viitataan valituksen tekemistä koskevaan määräaikaan sekä kyseisen menettelyn kuluessa asetettuihin määräaikoihin. Koska mainittua käsitettä sovelletaan kaikkiin SMHV:ssa vireillä oleviin menettelyihin, asian ensimmäisenä asteena ratkaisseen yksikön asettamien todisteiden esittämistä koskevien määräaikojen kulumisella loppuun ei siten ole merkitystä sen kannalta, onko mainitut todisteet esitetty valituslautakunnalle "määräajassa". Valituslautakunnalla on siten velvollisuus ottaa huomioon sille esitettävät todisteet riippumatta siitä, onko ne esitetty väiteosastolle vai ei.

63 Käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja on esittänyt valituslautakunnalle kaksi notaarin vahvistamaa todistusta ja joukon laskuja, joista käy ilmi tavaramerkillä BARONIA vuosien 1996 ja 2002 välisenä ajanjaksona myytyjä viinejä ja jotka olivat joko kantajan itsensä tai sille viinietikettejä toimittaneen tavarantoimittajan kirjoittamia. Mainitut asiakirjat esitettiin väiteosastolle jo esitettyjen väitteiden tueksi, joiden mukaan mainittua tavaramerkkiä oli tosiasiallisesti käytetty.

64 Koska riidanalaiset asiakirjat on esitetty kantajan valituslautakunnalle jättämän kirjelmän liitteenä asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa asetetussa neljän kuukauden määräajassa, ei voida katsoa, että ne olisi esitetty asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla liian myöhään. Valituslautakunta ei näin ollen voinut kieltäytyä ottamasta niitä huomioon (ks. vastaavasti em. asia Hi-FOCuS, tuomion 38 kohta).

65 Tältä osin ei voi liioin menestyä SMHV:n viittaus edellä mainitussa asiassa ELS annettuun tuomioon, joka koskee aikaisemman tavaramerkin käyttöä koskevien todisteiden esittämistä SMHV:n väiteosastossa asettaman määräajan päättymisen jälkeen, sillä jos todisteet esitetään valituslautakunnassa määräajassa, valituslautakunnan on otettava ne huomioon valitusta tutkiessaan (em. asia KLEENCARE, tuomion 32 kohta ja em. asia Hi-FOCuS, tuomion 40 kohta). Väiteosasto ei käsiteltävänä olevassa asiassa ollut myöskään pyytänyt kantajaa esittämään mitään määrättyjä asiakirjoja vaan kaikkia mahdollisia tavaramerkin aikaisempaa käyttöä osoittavia asiakirjoja. Koska kantaja oli jo esittänyt joitain asiakirjoja, joiden väiteosasto ei katsonut näyttävän toteen tavaramerkin aikaisempaa käyttöä, ei ollut mitään estettä sille, että se esitti uusia asiakirjoja valituslautakunnalle.

66 Toisin kuin SMHV väittää, uusien todisteiden vastaanottaminen valituslautakunnassa ei merkitse rekisteröinnin hakijan puolustautumisoikeuksien loukkaamista silloin, kun tällä on mahdollisuus varmistua sen aikaisemman oikeuden suojan

olemassaolosta ja täsmällisestä ulottuvuudesta, johon väitteen tueksi on vedottu. Vaikka mainitut asiakirjat ovat tutkittavina vasta muutoksenhakuvaiheessa, rekisteröinnin hakijan puolustautumis-oikeuksia ei loukata, jos sillä on mahdollisuus riitauttaa aikaisempien oikeuksien olemassaolo tai ulottuvuus valituslautakunnassa asetuksen N:o 40/94 61 artiklan 2 kohdan nojalla. Käsiteltävänä olevassa asiassa väliintulijalla on ollut mahdollisuus esittää kaikki tarvittavat mainittuja asiakirjoja koskevat huomautukset valituslautakunnassa. Edellä esitetty huomioon ottaen SMHV ei voi väittää, että väliintulijalla ei ollut mahdollisuutta varmistua niiden aikaisempien oikeuksien suojan olemassaolosta ja täsmällisestä ulottuvuudesta, joihin väitteen tueksi oli vedottu. Näin ollen on pääteltävä, että riidanalaisten asiakirjojen tutkittavaksi ottaminen muutoksenhakuvaiheessa ei loukkaa väliintulijan puolustautumisoikeuksia eikä menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta asianosaisten välillä.

67 Lisäksi SMHV:n väite, jonka mukaan yhteisön tavaramerkkien rekisteröimismenettely pidentyisi huomattavasti, jos asianosaiset voisivat esittää tosiseikkoja tai todisteita ensimmäistä kertaa vasta valituslautakunnassa, ei voi menestyä. Sitä vastoin kieltäytyminen valituslautakunnassa esitetyn lisänäytön vastaanottamisestakin on johtanut tämän menettelyn pidentymiseen (ks. vastaavasti em. asia Hi-FOCuS, tuomion 42 kohta).

68 Tästä seuraa, että valituslautakunta on jättäessään ottamatta huomioon seikat, jotka kantaja esitti sille asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa asetetussa määräajassa, rikkonut kyseisen asetuksen 74 artiklaa (ks. vastaavasti em. asia Hi-FOCuS, tuomion 43 kohta).

69 On kuitenkin syytä tarkastella päätelmiä, jotka mainitusta oikeudellisesta virheestä on tehtävä. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan menettelyvirheestä voi seurata päätöksen kumoaminen kokonaan tai osittain ainoastaan, jos kanteen kohteena oleva päätös olisi ilman tätä virhettä voinut olla sisällöltään erilainen (yhdistetyt asiat

209/78–215/78 ja 218/78, Van Landewyck ym. v. komissio, tuomio 29.10.1980, Kok. 1980, s. 2111, Kok. Ep. V, s. 355, 47 kohta; asia 150/84, Bernardi v. parlamentti, tuomio 23.4.1986, Kok. 1986, s. 1375, 28 kohta; asia T-62/98, Volkswagen v. komissio, tuomio 6.7.2000, Kok. 2000, s. II-2707, 283 kohta ja asia T-279/02, Degussa v. komissio, tuomio 5.4.2006, Kok. 2006, s. II-897, 416 kohta). Samoin asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 2 kohdasta yhdessä sen 3 kohdan kanssa seuraa, että sekä valituslautakuntien päätöksen kumoaminen että sen muuttaminen on mahdollista vain aineellisen tai muodollisen lainvastaisuuden vuoksi (asia T-247/01, eCopy v. SMHV (ECOPY), tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, s. II-5301, 46 kohta).

70 Käsiteltävänä olevassa asiassa ei voida sulkea pois mahdollisuutta, että todisteet, jotka valituslautakunta lainvastaisesti jätti ottamatta huomioon, saattaisivat muuttaa riidanalaisen päätöksen sisältöä. Mainitut todisteet ovat viiteajanjaksolta – eli 23.7.1996 ja 23.7.2001 väliseltä ajalta – ja väiteosasto hylkäsi väitteen nimenomaan sen vuoksi, että esitetyistä todisteista ainoastaan yksi vuodelle 2000 päivätty etiketti oli peräisin viiteajanjaksolta. Tässä kohdin ei kuitenkaan ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä asettua SMHV:n tilalle arvioimaan kyseisiä seikkoja.

71 Kaiken edellä esitetyn valossa riidanalainen päätös on syytä kumota, ilman että on tarpeen tarkastella muita kanneperusteita tai myöntyä selvitystoimien määräämistä koskevaan kantajan vaatimukseen. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa, että kantaja ei esitä syytä, minkä vuoksi se olisi ollut estynyt esittämästä kyseessä olevia todisteita ja asia on ollut tarpeen saattaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Oikeudenkäyntikulut

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäynti-

kulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan kolmannen alakohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä, että väliintulijan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

73 Käsiteltävänä olevassa asiassa SMHV ja väliintulija ovat hävinneet asian. Kantaja ei kuitenkaan ole vaatinut, että SMHV ja väliintulija olisi velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

74 Näin ollen on määrättävä, että kukin asianosainen vastaa itse omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) toisen valituslautakunnan 9.7.2003 tekemä päätös (asia R 57/2003-2) kumotaan.

2) **Hakemuksen kohteena olevan yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin epäämistä koskeva kantajan La Baronia de Turis, Cooperativa Valencianan vaatimus jätetään tutkimatta.**

3) **Väliintulijan Baron Philippe de Rothschild SA:n vaatimus, jonka mukaan väite on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se perustuu yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan, hylätään.**

4) **Kanne hylätään muilta osin.**

5) **Kukin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Cooke García-Valdecasas Trstenjak

Julistettiin Luxemburgissa 10 päivänä heinäkuuta 2006.

E. Coulon R. García-Valdecasas

kirjaaja jaoston puheenjohtaja